

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 350

* ΕΤΟΣ ΙΕ *

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.)

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΥΨΙΣΤΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Τὸ παρὸν ἄρθρον, μετὰ πολλοῦ τοῦ σεβασμοῦ, τὸ ἀφιερώνομεν εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς πατρίδος μας, εἴτε οὗτοι κατέχουν ἐπισκοπὰς, εἴτε σχολάζουν καὶ ἐφησυχάζουν!

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι,

ΣΗΤΗΜΑ ἐπίμαχον ὑφίσταται, ὡς καὶ ὑμῖν τυγχάνει γνωστόν, ἀπὸ τοῦ 1924, τὸ παλαιοημερολογητικόν. Τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ ἀντεμετώπισε ἡ ἐπίσημος Διοίκησης τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας με μίαν ἀσύγγνωστον σπουδὴν· τὸ ἀντεμετώπισε ὡς

θέμα τάξεως καὶ πειθαρχίας, διὸ καὶ ἀνέσπασε τιμωρὸν τὴν μάχιραν τῆς ἐξουσίας κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, τοὺς ὁποίους ἐθεώρησε ὡς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτῶν δὲ ἐπεστράτευσε τὴν σκληροτέραν ὀργὴν τῆς, ὅσην ἀσφαλῶς δὲν ἐπέδειξε κατὰ τῶν ποικιλωνύμων αἰρετικῶν,

οἵτινες λυμαίνονται τὴν Πατρίδα μας καὶ ὑποκλέπτουν καθημερινῶς ἐκ τῆς ποίμνης λογικὰ πρόβατα.

Οἰσθηλατουμένη δὲ ἐκ τῆς ὀργῆς αὐτῆς προέβη εἰς πράξεις αὐτόχρημα ἀντιχριστιανικάς, ὅπως ὁ βίαιος ἀποσχηματισμὸς κληρικῶν, ἡ τυραννικὴ ἀπόκαρσις τῆς γενναιάδος αὐτῶν ἢ εἰς πράξεις αὐτοδῆλως ἀντικανονικάς, ὅπως ἡ ἀναχειροτονία κληρικῶν, ἐπεὶ οὐ-

τοι ἐδέχθησαν τὴν ἱερωσύνην ἐκ χειρῶν ἐπισκόπων παλαιοημερολογιτῶν!

Τὸ τοιοῦτον ἐνεργητικὸν τῆς Διοικήσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας οὔτε σύμφωνον μετὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι, οὔτε ἐνηρμονισμένον πρὸς τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ λαϊκὸν αἶσθημα ἱκανοποιεῖ!

«ΟΝΤΩΣ ΠΑΣΑ βία καὶ πλείσις κατὰ μίαν θρησκευτικῆς δοξασίας μαρτυρεῖ ἀναμφιλέκτως, ὅτι εἰς τὴν θρησκευτικὴν ταύτην δοξασίαν ὑπάρχει ἀλήθεια, τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας φοβούμενοι οἱ τῆς ἀληθείας πολέμοι καὶ τοῦ ψεύδους ὑπέρμαχοι κηρύττουν κατ' αὐτῆς τὸν πόλεμον».

πρώην ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
(Ακριβὴς θέσις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος)

Τὸ Εὐαγγέλιον, διαμηνῶν τὴν ἀθάνατον διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, συνιστᾷ ἀγάπην, μακροθυμίαν, πραότητα, εἰρηνικὴν διευθέτησιν, θέλει δὲ τὴν Ἐκκλησίαν οὐχὶ ὡς κέντρον δυναμικῆς καὶ τυραννικῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ὡς παλλάδιον εἰρήνης καὶ εὐλογίας.

Οἱ Θεοὶ καὶ Ἱεροὶ Καλὸν εἰς οὐδὲν σημεῖον αὐτῶν προσδιορίζουν ὡς ἀξιόποινον πράξιν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπιζητοῦν τὴν γνώμην καὶ τὸ κύρος Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τὴν ὁμόφωνον παγίωσιν καταστάσεως, διαφόρου τῆς μέχρι τοῦδε ἐπικρατούσης εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οὔτε εἶναι δοτὸν τὸ δικαίωμα εἰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας νὰ μεταρρυθμίζουν

καθεστῶτα, ἀναφερόμενα, εἴτε ἐμμέσως εἴτε ἀμέσως εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δὲν ὑπάρχει χαρακτηρισμὸς ἀξιοποίνου πράξεως ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, οὐδὲ ποιναὶ δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσιν, δεδομένου ὅτι οὐδεμία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου.

Τὴν τακτικὴν τοῦ διωγμοῦ τῆς Διοικήσεως τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἀπεδοκίμασε καὶ ὁ λαός. Οὕτω βουλευταὶ αὐτοῦ, ὑπουργοὶ κυβερνήσεων, ἐφημερίδες, διανοοῦμενοι, Σύλλογοι, ἰδιῶται κατέκριναν τὴν τακτικὴν αὐτὴν καὶ ἐξεδήλωσαν τὴν συμπάθειάν των πρὸς τοὺς παλααιομερολογίτας.

Ἀλλὰ καὶ κορυφαῖοι ἄνδρες τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐξέφρασαν τὴν ἀντίθεσίν των πρὸς τὴν τακτικὴν τῆς βίας καὶ τῶν διωγμῶν. Οὕτω ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Δωρόθεος μετ' ἀποτροπιασμοῦ κατηνέχθη κατὰ τῶν μέτρων τοῦ προκατόχου του καὶ ἤρχισε νὰ ἀναζητῇ σημεία προσεγγίσεως μεταξὺ ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ παλααιομερολογιτῶν, ὥστε νὰ ἐξευρεθῇ συμβιβασμὸς μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου.

Σεβασμιώτατοι Θεοφιλέστατοι,

Ἐὰν ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἐνήργησε ὡς ἐνήργησε, δὲν αἶρεται ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἡ εὐθύνη Ὑμῶν. Ἡ Διοίκησις εἶναι Σῶμα καὶ τὸ Σῶμα εἶναι ἀπρόσωπον ἐν τῇ ἀσκήσει, καλῶς ἢ κακῶς, μιᾶς ἐξουσίας! Ὑμεῖς ὁμως εἰσθε πρόσωπα μὲ ἀκεραίαν τὴν προσωπικὴν εὐθύνην ἐναντι τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ποιμνίου.

Καλεῖσθε λοιπὸν ὑπὸ τῶν πραγμάτων νὰ λάβητε θέσιν* πολλὰ τρωκτικὰ κατατρώγουν τὰς ρίζας τῆς θεοφυτεύτου ἀμπέλου, πολλὰι παραχαὶ συγκλονίζουν τὴν γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ παλααιομερολογίται ἀποτελοῦν στοιχεῖα συντηρητικά, ὠφέλιμα εἰς τὸ ἔργον τῆς Ὁρθοδοξίας. Διατί λοιπὸν τὰ ἀποδιώκεται ἡ τοῦλάχιστον ἀνέχεσθε τὰς ταλαιπωρίας των; Εἶναι γνωστὸν, ὅτι «ὁ βλέπων τὸ ἄδικον καὶ σιωπῶν αὐτὸς διαπράττει τὴν ἁμαρτίαν». Καὶ κορυφαῖον καὶ κραυγαλέον ἄδικον εἶναι οἱ Ἑβραιοφανεῖς Χιλιασταὶ νὰ ἀπολαμβάνουν κοινωνικῶν προνομίων καὶ συνταγματικῆς κατοχυρώσεως, τὰ δὲ γνήσια τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ θεωροῦνται ὡς πόρνοι, ὡς μοιχοὶ, γεννῶντα ἐξώγαμα τέκνα, ἐφ' ὅσον, ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἀντιδρᾷ εἰς τὴν κατοχύρωσιν τῶν γάμων τῶν

παλ)τῶν.

Πέραν ὁμως αὐτοῦ ὀφείλετε νὰ σκεφθῆτε, ὅτι δὲν ὠφελεῖ τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὴν γενικωτέραν ἐννοιαν τῆς λέξεως, ἡ δρᾶσις τῶν παλααιομερολογιτῶν χωρὶς τὴν φροντίδα καὶ τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον ποιμένων. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ μετὰ κόπου συγκρατεῖ τὴν κατάστασιν ὥστε νὰ μὴ ἐκτραπῇ εἰς τυχοδιωκτισμὸν. Καὶ εἶναι ἀξιαίπαινη δι' αὐτό. Ἔως πότε ὁμως;

Ἐὰν ἡ ἀπώλεια ἐνὸς ἀνθρώπου συνιστᾷ λυπηρὸν γεγονός, τί πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ ἡ ἀδιαφορία διὰ τόσας χιλιάδας εὐσεβῶν καὶ γνησίων τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας;

Καιρὸς λοιπὸν νὰ σκεφθῆτε διὰ τὴν τύχην τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καταλήλως κατευθυνόμενον θὰ ἀποτελέσῃ τὸν ἀντικαιρικὸν στρατόν.

Καὶ τὸν δρόμον τὸν ἤνοιξε ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ ἀειμνήστου ἀπὸ Μαδύτου Ποιμενάρχου Χρυσοστόμου Καβουρίδου.

Ἐμπρὸς λοιπὸν!

Οὐδεὶς Ἀρχιερεὺς ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του, ὅσον ἐκεῖνος. Οἱ πάντες ἀποθνήσκουν καὶ ἐνταφιάζονται· ὁ ἀειμνηστὸς Χρυσόστομος καὶ νεκρὸς ἐτιμήθη!

Δὲν σᾶς συγκινεῖ αὐτό;

Τὰ ἐγκόλπια καὶ τὰς ποιμαντορικὰς ράβδους δὲν Σᾶς τὰ ἔδωσε ὁ Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος μὴν διὰ τὸν Τάφον καὶ τὰ Μουσεία, ἀλλὰ διὰ δρᾶσιν.

Σεβασμιώτατοι, Θεοφιλέστατοι,

Ζυγίσате τὸ θέμα κατὰ τὴν συνειδησίν Σας καὶ σταθμίσατε τὰς εὐθύνas Σας. Ἡ μετὰ τὰς εὐθυνῶν εἰς πρωταιτίους καὶ ἀρμοδιωτέρους δὲν Σᾶς καθιστᾷ ἀνευθύνους, προδίδει δι' ἠθικὴν ἀνανδρίαν.

Προσέξατε, διότι τὰ ἐγκόλπια μεταβάλλονται εἰς μυλλόπετρες, ποὺ καταβυθίζονται!

Ἐνα πολυπληθὲς ποιμινον ζητεῖ ἀπὸ Σας νὰ πράξετε τὸ ὕψιστον καθήκον Σας.

Τί θὰ κάνετε;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐπίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱεροῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς, Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.
(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΤΟ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΝ

2ον

«Θεοῦ γεώργιον Θεοῦ οἰκοδομὴ ἐστὲ»
(Α. Κορ. Γ. 9)Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ τῶν Ἑθνῶν Παῦλος ἀποκα-
λεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ

«Θεοῦ γεώργιον καὶ Θεοῦ οἰκοδομήν.»

Διὰ τῆς μεταφορᾶς ταύτης μᾶς διδάσκει ἅφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀγακαιοτήτα τῆς μετὰ τοῦ Χρι-
στοῦ τελείας ἐνώσεως ἡμῶν, ἅφ' ἑτέρου δὲ τὴν
μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοιαύτην, ἡ
ὁποία ἐπεῖται ὡς φυσικὴ συνέπεια τῆς πρώτης.Εἰς τὸ «γεώργιον» διακρίνομεν τὸν ἀγρὸν
καὶ τὴν φυτεῖαν. Εἰς τὴν οἰκοδομήν τὸ θεμέλιον
καὶ τοὺς ἐπ' αὐτοῦ λίθους.Ὁ ἀγρὸς καὶ ἡ φυτεῖα, ὁ θεμέλιος καὶ οἱ ἐπ'
αὐτοῦ λίθοι τῆς οἰκοδομῆς, ἀποτελοῦσι ἓν ἀδι-
αίρετον σύνολον. Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς
αὐξήσεως καὶ τῆς καρποφορίας τῆς φυτείας
εἶναι ἡ ἐν τῷ ἀγρῷ παραμονὴ αὐτῆς, καὶ ἡ τε-
λεῖα μετ' αὐτοῦ ἔνωσις. Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ
ὁ Χρυσορρήμων Φωστὴρ τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίας λέγει τὰ ἑξῆς. «Μὴ τοίνυν ἁ-
πλῶς ἐχόμεθα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κολληθώμεν
αὐτῷ, ὡς γὰρ διαστώμεν ἀπολλύμεθα. Οἱ γὰρ
μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολλοῦνται
φθσι».«Κολλώμεθα τοίνυν αὐτῷ καὶ κολλώμεθα διὰ
τῶν ἔργων.... Καὶ γὰρ διὰ πολλῶν ὑποδειγμά-
των ἡμᾶς ἐννοεῖ. Σκόπει δέ. Αὐτὸς ἡ Κεφαλὴ, ἡ-
μεῖς τὸ σῶμα. Μὴ δύναται μέσον τι εἶναι κε-
φαλῆς καὶ σώματος διάστημα κενόν; Αὐτὸς θε-
μέλιος ἡμεῖς οἰκοδομὴ. Αὐτὸς ἄμπελος ἡμεῖς
τὰ κλήματα. Αὐτὸς Νυμφίος, ἡμεῖς νύμφη. Αὐ-
τὸς ὁ Ποιμὴν, ἡμεῖς τὰ πρόβατα. Ὅδὸς ἐκεῖνος
ἡμεῖς οἱ βαδίζοντες. Ναὸς πάλιν ἡμεῖς, Αὐτὸς
ὁ ἐνοικος.... Αὐτὸς ἡ ζωὴ, ἡμεῖς οἱ ζῶντες... Αὐ-
τὸς τὸ φῶς, ἡμεῖς οἱ φωτιζόμενοι. Ταῦτα πάντα
ἔνωσιν ἐμφαίνει, καὶ οὐδὲν τι μέσον κενὸν ἀ-
φήσιν εἶναι, οὐδὲ τὸ μικρότατον. Καὶ γὰρ τὸ
σῶμα ἂν μικρὸν ἀπὸ τοῦ ξίφους διάστασιν δέ-
ξῃται, διαφθείρεται. Ὡστε τὸ μικρὸν τοῦτο οὐκ
ἔστε μικρὸν, ἀλλὰ σχεδὸν τὸ ὅλον εἶναι». (Ὑ-
πόμν. Α Κορ. Λόγ. Η)Ὡστε ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπιτυχάνε-
ται ἡ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἔνωσις καὶ ἐπομένως
καὶ ἡ μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανῶν τοιαύτη,
εἶναι ἡ πιστὴ τήρησις τοῦ νόμου τοῦ Θ-οῦ. Ὅ-
πως δὲ ἕκαστος κατασκευαστὴς μηχανήματός
τινος συντάσσει εἰδικὸν κανονισμόν διὰ τὸν
τρόπον τῆς χρήσεως τοῦ μηχανήματος, τὸν ὁποῖ-
ον ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ
κάτοχος αὐτοῦ, ἂν θέλῃ νὰ ἐπιτυχάνῃ τὸν
σκοπὸν τῆς κατασκευῆς τοῦ μηχανήματος, οὕτω
καὶ ὁ Πάνσοφος Δημιουργὸς τοῦ τελειοτάτου
ἀπὸ τε σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπόψεως
μηχανήματος τοῦ ἀνθρώπου, ἠδρόκησε νὰ ἀπο-
καλύψῃ εἰς ἡμᾶς τὸν σωτήριον κανονισμόν τοῦ
Νόμου του, τοῦ Εὐαγγελίου Του, τὸν ὁποῖον
πρέπει νὰ θέτουν εἰς ἐφαρμογὴν τελείαν ὅσοιθέλουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐπὶ γῆς εἰρηνικὴν δια-
βίωσιν, τὴν ἐν οὐρανοῖς μακαρίαν ἀποκατάστα-
σιν τῶν. Δι' ὃ καὶ ὁ Σωτὴρ λέγει «μείνατε ἐν
τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ. Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήση-
τε μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου». καὶ πάλιν «ἐὰν
μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν
μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε καὶ γενήσεται
ὑμῖν». (Ἰωάννου ΙΕ. 7, 10)Αἱ ἐπὶ γῆς πορεῖαι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὡς
ἄκτινες κύκλου τινός. Ὅσον αὐταὶ ἀπομακρύ-
νονται τοῦ Κέντρου τοῦ κύκλου, τόσον ἀπομα-
κρύνεται καὶ ἡ ἐκαστὴ τῶν ἄλλων. Καὶ τανάπαλιν
ὅσον πλησιάζουν πρὸς τὸ Κέντρον, τόσον καὶ
ἡ ἐκαστὴ πρὸς τὰς ἄλλας, ἐν δὲ τῷ Κέντρῳ ἐ-
νοῦνται ἅπασαι. Διὰ τοῦ Κέντρου εἰκονίζεται ὁ
Χριστός.Ἡ δεινὴς χειμαζομένη μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλη-
σία ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς προσφορᾶς
ὅλων τῶν τέκνων τῆς. Ἐπιβάλλεται ὅθεν εἰς
πάντας ἡμᾶς ἡ ἀνάληψις ἀγῶνος ὅπως διὰ τῆς
ὁργανώσεως τῆς παρατάξεως ἡμῶν ἐπιτύχωμεν
τὴν ἐν τῷ Χριστῷ ἔνωσιν ὅτε «ὃ ἐὰν αἰτήσωμεν
γενήσεται ἡμῖν».

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἐκ μέρους τοῦ αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Μι-
χαὴλ Σαρβοπούλου ἐφημερίου τοῦ Ι.Ν. Τριῶν
Ἱεραρχῶν Παραρτήματος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Δράμας,
μᾶς ἀπεστάλησαν διὰ τὸ ταμεῖον τῆς Ὁργανώ-
σεως δραχμαὶ διακόσιαι (200), εἰς μνήμην τῶν
ἐσχάτως θανόντων ἀειμνήστων ἀδελφῶν μας,
Θεοκτίστης Μοναχῆς, Στυλιανοῦ Ξαφίνα ἐξ Ἐ-
λευθερουπόλεως Παγγαίου καὶ Στυλιανοῦ Λοτί-
δου ἐκ Δράμας, ὧν τὰ ὀνόματα ἐμνημονεύσα-
μεν.Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὸν ἀκούραστον ἐρ-
γάτην τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, εὐχόμενοι ὅ-
πως ὁ Κύριον δίδῃ εἰς αὐτὸν δύναμιν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15.—

» Ἐτησίαι » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίαι » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ είναι ή ανακαίνισης, ή ανάπλασης, ή αναμόρφωσης, τὸ «ἠθικὸ ξεκαίνουριγίωμ» τοῦ ἀνθρώπου. Ἀναγέννησις εἶναι ἡ τελεία τροποποίησις ἔξεων, προσδοκιῶν, πόθων, ἐλπίδων καὶ σκέψεων ἀπὸ ἀμαρτωλῶν εἰς ἀγαθάς.

Ἀναγέννησις ἐν ἄλλοις λόγοις εἶναι ἡ ἀπόθεσις καὶ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆν ψυχὴν «τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου» καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἐγκατάστασις τοῦ νέου.

Ἀλλὰ τί ἐστὶ «παλαιός», τί δὲ «καινός» ἄνθρωπος ;

Παλαιός ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἐπιθυμῶν τὰ τοῦ κόσμου, τὰ μάταια, τὰ ἐφήμερα, τὰ παροδικά, ὁ διεγειρόμενος κατὰ τῶν εὐαγγελικῶν προσταγμάτων καὶ διάγων κατὰ τὰς κακὰς καὶ ἀμαρτωλὰς ἐπιθυμίας του. Παλαιός ἄνθρωπος εἶναι ὁ σαρκικός ἄνθρωπος, ὁ εὕρισκόμενος εἰς τὴν παρὰ φύσιν κατάστασιν.

Ἀντιθέτως «καινός ἄνθρωπος» εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀνακαινισθεὶς διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ μετανόας καὶ ὁ ἐπανελθὼν εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασιν, ἐν ᾗ ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ φύσις τοῦ «καινοῦ ἀνθρώπου» εἶναι κατὰ τοὺς θεολόγους, ὡς ἐκείνη τοῦ Ἀδάμ πρὸ τῆς ἀμαρτίας.

Ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται ὁ ἀπ. Παῦλος σχετικῶς μετὰ τὸν «παλαιόν» καὶ τὸν «καινόν» ἄνθρωπον εἰς τινὰ ἀξιοπρόσεκτα χωρία τῶν ἐπιστολῶν του : «ἀποθέσθαι ὅμους κατὰ τὴν προτέραν ἀναστροφὴν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης, ἀνανεοῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τοῦ νοός ὁμῶν καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (Ἐφεσ. κεφ. Δ' στ. 22—25), ἀλλαχοῦ δὲ «μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτὸν» (Κολασ. κεφ. Γ' στ. 9—11). Ἀπεκδυόμενος λοιπὸν τις «τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον» καὶ ἐνδύμενος «τὸν νέον» ἀναγεννᾶται πνευματικῶς, προσδεύει, ἐξυψοῦται καὶ βαδίζει τὴν ὁδὸν τῆς πλήρους τελειώσεως.

Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συντελεσθῇ ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις τοῦ ἀνθρώπου ; ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑνός καὶ ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου ἀφ' ἑτέρου κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν συνεργάζόμενοι δύνανται ἀναμφιβόλως νὰ καταργήσουν τὸ κράτος τῶν ἀτόπων ἐπιθυμιῶν καὶ ἔξεων καὶ νὰ συντελέσουν εἰς τὴν τελείαν κατανίκησιν τῶν κατωτέρων ἐνοστικῶν καὶ ὁρμῶν. Ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προηγηθῇ τυγχάνει ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου, διότι ταύτης προϋπαρχούσης ἔπεται καὶ ἀκολουθεῖ ἀναμφισβητήτως καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὸ κύρος τῆς Θείας Ρήσεως : «ἀνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἡμπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος τῆς

ἄλλης θεολέκτου Ρήτρας : «πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι».

Συνεπῶς ἡ θέλησις τοῦ πιστεύοντος εἶναι ἱκανὴ νὰ προσελκύσῃ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ δοχεῖον χωρητικόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πάλι διηνεκῆς καὶ ἀκατάπαυστος χρειάζεται τῷ ὄντι πρὸς κατεύνασιν τῶν παθῶν, πρὸς ἀποβολὴν τῶν κακιῶν, πρὸς ἀποσκοράκισιν τῶν ἀτελειῶν, ἀδυναμιῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀμαρτωλῶν συνηθειῶν. Εἶναι ἀληθὲς καὶ ἀναμφίλεκτον, πῶς διὰ νὰ συντελεσθῇ ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦτο μόνον μὲ δάκρυα, πόνους καὶ μίαν συντριπτικὴν μετάνοιαν δύναται νὰ συντελεσθῇ. Παρατηρεῖται, πῶς ὅταν ἡ ψυχὴ θελήσῃ νὰ ἐκριζωθῇ μετὰ τὰς ρίζας τῆς ἀπὸ τὰς συνθηκῆς τῆς ζωῆς τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅταν πρέπη νὰ φυτευθοῦν ἐν αὐτῇ νέαι ἀρχαὶ ζωῆς, τοιαύτη ἀναγέννησις μόνον μὲ ἀγῶνα διηνεκῇ καὶ ἀδιάλειπτῳ ἡμπορεῖ νὰ κατορθωθῇ. Ἡ ἀναγέννησις πραγματοποιεῖται, ἀφοῦ καταβάλλῃ τις ἀτρύτους πόνους καὶ ὑποδυθῇ εἰς ἀτελείωτον ἐσωτερικὸν ἀγῶνα. Ὁ πόλεμος τοῦ ἀρχεκάκου δράκοντος, τοῦ διαβόλου ἢ σθεναρὰ ἀντίστασις τοῦ σαρκικοῦ μέρους τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ποικίλα καὶ καθημερινῶς πληθυνόμενα θέληττρα τοῦ κόσμου δυσχεραίνουν τὰ μέγιστα τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀτόμου. Διὰ τοῦτο μόνον ὁ ἰδρῶς καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδίας εἶναι δυνατόν ἐξασφαλίσουν τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀτόμου.

Ἰσως ἡ ἐξωτερικὴ ὑπόστασις νὰ ὑφίσταται ἀλλοίωσιν ἐπὶ τὰ χεῖρω, ἡ ἐσωτερικὴ δὲ μὲς τοιαύτη θὰ ἀνακαινουργηθῇ καὶ θὰ ὑψοῦται βαθμηδὸν πρὸς τὴν σφαῖραν τοῦ ἠθικῶς ὠραίου, τοῦ τελείου, τοῦ ἀνεφίκτου, τοῦ ἰδανικοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος διατυπώνει τὰ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος : «διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἀνθρώπος διαρθείρεται, ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ».

Ἀναγέννησις ! Ἐν τῇ λέξει αὐτῇ περικλείεται ὅλον τὸ νόημα καὶ ἡ οὐσία, ὅλη ἡ ἀξία καὶ τὸ κύρος τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἡ ἀναγέννησις εἶναι ἰσοδύναμος μὲ τὴν ἠθικὴν τελείωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀναγέννησις εἶναι ὁ τρόπος δι' οὗ δύναται τις εὐκολώτατα νὰ πλησιάσῃ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ὑψωθῇ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Δὲν νοεῖται χριστιανὸς ὁ μὴ πραγματοποιῶν τὴν ἑαυτοῦ ἀναγέννησιν. Δὲν νοεῖται ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ ὠλοκληρωμένη προσωπικότης ὁ μὴ ἀνακαινίζων ἑαυτὸν καὶ μὴ προσπαθὼν ἐν τῷ καθημερινῷ του βίῳ νὰ ἀχθῇ εἰς τὴν «καινὴν κτίσιν», περὶ ἧς λόγον ποιεῖται ὁ οὐρανόφρων Παῦλος. Ἰδοὺ ἡ σκέψις τοῦ σοφοῦ Παύλου : «εἰς τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθε Ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα». Καὶ Ἰδοὺ πάλιν ἡ Ρῆσις τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος : «Ἐάν μὴ τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΡΑΠΙΣΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 342 τῆς 4ης τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Π ρ ο τ ε σ τ α ν τ ι κ ὸ ν θ ρ ᾶ σ ο ς Ρ α π ι ζ ὴ μ ε ν ο ν» ἐδημοσιεύσαμεν ἐπιστολὴν τῶν Ἀγιορειτῶν Εὐγενίου Ἱερομονάχου Λαυριώτου Ἐφρεσίου καὶ Ἀντωνίου Μουσάκα Μοναχοῦ πρὸς τινὰ γερμανὸν Προτεστάντην Θεολόγον προκαλέσαντα αὐτοὺς δι' ἐπιστολῆς του πλήρους προτεστάντικῶν θεωριῶν.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῶν ἀνωτέρω Πατέρων εἶχε τὸ θράσος ἵνα ἀπαντήσῃ ὁ ἐν λόγῳ γερμανὸς Θεολόγος ἀναμασῶν τὰς Λουθηρανικὰς του θεωρίας εἰς βάρος τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ γενικῶς τῶν δογμάτων τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὅθεν οὗτοι ἀπέστειλον αὐτῷ εἰς ἀπάντησιν τὴν «δευτέραν» ταύτην ἐπιστολὴν. Καὶ ὑπογραμμίζομεν «δευτέραν» διότι καὶ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος εἶπεν, ὅτι: «Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρῶτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ» εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπτει ὁ τοιοῦτος, καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος». (Τίτ. κεφ Γ' 10).

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους τῇ 10)23 Σεπτεμβρίου 1960.

Πρὸς

Τὸν ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ Κύριον Γεώργιον Ἀρλοφ, πρὸς τὸν Ὅποιον καὶ τοὺς Οἰκείους Αὐτοῦ εὐχομαι πλήρη τὴν κατὰ ψυχὴν τε καὶ σῶμα υἰεῖαν, καὶ πᾶν ἕτερον ἐκ Θεοῦ ἀγαθόν.

Εἰς Λυδὲκ Γερμανίας

Τὰ Ἱερατικά μου καὶ ἐφημεριακὰ καθήκοντα δὲν ἐπέτρεψάν μοι ἵνα ἀπαντήσω ἐνωρίτερον εἰς τὴν ἀπὸ 22ας τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐρίτιμον ἐπιστολὴν Σας, ἣν ἔλαβον ἐγκαιρῶς καὶ ἐμελέτησα μετὰ προσοχῆς, ἀγαπητὲ κ. Γεώργιε, εὐχαριστηθεὶς μεγάλως ἐπὶ τῷ αἰσίῳ τῆς υἰεῖας Σας, ἣν καὶ εὐχομαι μόνιμον εἰς τὸ διηνεκές.

Πλὴν προκληθεὶς ὑπὸ τῆς προηγουμένης ἐπιστολῆς Σας, καὶ ἀπαντήσας διὰ τῆς πρὸ τῆς παρούσης, δὲν ἀπηντήσατε σαφῶς εἰς τὰ δι' ἐκείνης τεθέντα ἐρωτήματά μου, ἀλλὰ δικολαβικῶς διὰ τῆς ἀοριστολογίας ὑπεξεφύγατε διὰ τοῦ: «τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ... τοῦτο τὸ Πανάγιον

τοῦ Θεοῦ».

Ἄς προσπαθήσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναγεννηθῶμεν.

Ἄς παύσωμεν πλέον νὰ εἴμεθα ὑπὸ τὰ ἀρχαῖα τὰ παλαιά, μετὰ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἐντός τῆς ψυχῆς μας, δοῦλοι εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἁμαρτίας καὶ ξένοι πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἄς θανατώσωμεν τὴν ἐν ἡμῖν ἁμαρτίαν, τὸν ἐν ἡμῖν παλαιὸν ἄνθρωπον. Ἄς συσταυρώσωμεν παντὶ σθένει τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ προκύψῃ ὁ νέος. «ὁ κατὰ Θεὸν κτισθεὶς».

Εἰς χεῖρας μας ἀνήκει νὰ γεννηθῶμεν πνευματικῶς.

Διὰ τοῦτο ἄς ἀγωνισθῶμεν μετὰ ὅλας μας τὰς δυνάμεις καὶ ἄς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι κατορθώσας τὴν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν ἀναγέννησιν θὰ ἔχωμεν τὴν αἰώνιον σωτηρίαν μας, ἀλλὰ καὶ τὴν θείαν καὶ αἰώνιον δόξαν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Πνεῦμα ἐφώτισε καὶ τὸν Μαρτίνον Λούθηρον διὰ νὰ διδάξῃ ὅσα διδάσκει σήμερον ἡ Λουθηρανὴ Ἐκκλησία καὶ αἱ ἀναριθμητοὶ παραφασάδες αὐτῆς.

Ἀλλὰ, ἀγαπητὲ κ. Γεώργιε, διὰ νὰ φρονήτε καὶ πιστεύητε οὕτως, ἐπεταί, κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην, νὰ πιστεύητε, ὅτι: ἡ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Λουθήρου Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐφρόνει καὶ δὲν ἐπίστευεν ὀρθῶς καὶ ὅτι, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα (ὃν καὶ εἶναι Πνεῦμα ἀληθείας, ὡς ὀρθῶς γράφετε), ἀδιαφορήσαν διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων τῶν 15 αἰώνων, δὲν ἐπνευσεν εἰς οὐδέναν τῶν ἀνδρῶν τῶν αἰώνων αὐτῶν ὥστε νὰ διορθώσῃ τὰ κακῶς γινόμενα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐπνευσε μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1517 εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μαρτίνου Λουθήρου διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν! Δὲν εἶναι ἔτσι; Ὅμως, νομίζω ὅτι εἶναι ἀξίωμα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὸ λόγιον: Ὁ κηρύσσω καὶ δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγει ἑλλειπὴ τὴν κεκηρυγμένην Πίστιν: παρὰ πάντων δὲ τῶν ὑγιῶς σκεπτομένων ὁμολογεῖται, ὅτι: Πρόδοδος εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθόν. Καὶ ὅσον πλησιάζει τις πρὸς τοὺς Ἀποστολικούς χρόνους, τόσον πλησιάζει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἣν ἐδίδαξεν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοί Του. Τί φρονεῖτε Ὑμεῖς; Ἦτο ἑλλειπὴς ἐπὶ 1500 ἔτη ἡ Χριστιανικὴ Πίστις; Δὲν ἐξηγιάσθη κανεὶς, δὲν ἐσώθη κανεὶς, δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν κανεὶς ἐκ τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ τὰ 1500 ἔτη αὐτά, καὶ μόνον ἦνοιξεν ἡ εἴσοδος εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μαρτίνου Λουθήρου; Καὶ ἐάν ἐσώθησαν καὶ σώζονται διὰ τοῦ ἰσχύοντος μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουθήρου κηρύγματος καὶ τῶν πιστευομένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τί ἐχρειάζετο τὸ Λουθηρεῖον κήρυγμα; Ἐὰν δὲ δὲν ἐσώζοντο διὰ τῆς Πίστεως τῶν 1500 ἐτῶν, τότε, κατὰ τὴν λογικὴν αὐτοῦ καὶ τῶν ὁπαδῶν του, ὥρεα ἔχυθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ (φεῖσαί μου Χριστὲ Βασιλεῦ) τὸ Πανάχραντον Αἷμα τοῦ Δεσπότη, καὶ ἔπρεπε νὰ περάσουν 1500 ἔτη διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἐκπληρούμενος ὁ σκοπὸς τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Δεσποτικῆς θυσίας!

Βλέπετε, ἀγαπητὲ κ. Γεώργιε, εἰς ποῖα συμπεράσματα καταλήγει ἡ θεωρία Σας, ὅτι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐπνευσεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μαρτίνου Λουθήρου ἵνα διδάξῃ τὰ ἀντίθετα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡνωμένου, ἀλλὰ καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐξ ἧς αὐτὸς προῆλθε Παπικῆς Ἐκκλησίας; Δι' αὐτὸ ἐγραφοι εἰς τὴν προηγουμένην μου, ἐπαναλαμβάνω δὲ καὶ ἐν τῇ παρούσῃ λέγων, ὅτι: Ὅχι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἀλλὰ κάποιον ἄλλο πνεῦμα ἐφώτισεν αὐτόν. Διότι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἶναι «Πνεῦμα ἀληθείας, συμφωνίας, ὁμονοίας καὶ τάξεως», ὡς πολὺ ὀρθῶς γράφετε, καὶ ὁ «Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶ χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» ὡς εἶπε καὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολός Του (Ἑβρ. ΙΓ' 8) καὶ «ἐνετείλω δικαιοσύνην τὰ μαρτύριά Σου εἰς τὸν αἰῶνα» (Ψαλμ. ΡΙΗ') λέγει καὶ ὁ Προφητᾶς. Ἐπομένως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λέγῃ καὶ ἐντέλληται ὁ

Χριστός και τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἄλλα χθές και ἄλλα σήμερα.

Ἐγραψα ἐν τῇ προηγουμένῃ μου, ὅτι οἱ Προτεστάνται εἶναι τελείως ἀβάπτιστοι, ἐστήριζον δὲ τὸν ἰσχυρισμὸν μου τοῦτον ἐπὶ ὠρισμένων βάσεων. Ὑμεῖς δ' ἀπαντώντες ἐπ' αὐτοῦ και εἰρωνευόμενοι πως γράφετε, ὅτι: «Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διέταξε τὸ βάπτισμα, ἀλλὰ δὲν διέταξε πόσαι λίτραι (;) ὕδατος εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὸ βάπτισμα. Τὴν διάκρισιν τοῦ βαπτίσματος και τοῦ ραντίσματος δὲν ἔκαμεν ὁ Κύριος, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι». Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι λαμβάνεσθε ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ· διότι και τὴν ποσότητα τοῦ ὕδατος διέταξεν ὁ Κύριος, και τὴν διάκρισιν τοῦ βαπτίσματος και τοῦ ραντίσματος ἔκαμεν ὁ ἴδιος. Καὶ ἰδοὺ διατὶ ὅχι μόνον νομίζω, ἀλλὰ και πιστεύω τοῦτο. Διότι αἱ λέξεις ΒΑΠΤΙΖΩ και ΒΑΠΤΙΣΜΑ εἶναι λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· Μπαπτίζω δὲ και Μπάπτισμα λέγει και ἡ Λατινική και αἱ θυγατέρες αὐτῆς Εὐρωπαϊκαὶ γλώσσαι· σημαίνει δὲ ἀπλοποιουμένη ἡ λέξις· Βαπτίζω, καταδύω, βυθίζω, βουτῶ· ὑποθέτω δὲ ὅτι και ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς Ἑλληνιστὶ εἶπε τὰς λέξεις αὐτάς, διότι και τὸ Α και τὸ Ω ἄτινα τρίς ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀποκαλύψει Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐπανέλαβεν ὁ ἴδιος, εἶναι τὸ πρῶτον και τὸ τελευταῖον τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Οἱ θεοὶ ὅμως Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος και Μάρκος γράψαντες εἰς τὰ Εὐαγγελῖα τῶν Ἑλληνιστῶν τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ «Βαπτίζοντες» και «Βαπτισθεῖς» ἐγνώριζον ἀσφαλῶς και βεβαίως τὴν σημασίαν τῶν λέξεων αὐτῶν δώσαντες ἡμῖν νὰ ἐνοήσωμεν: πόσαι λίτραι, δράμια και γραμμάρια ὕδατος χρειάζονται διὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα· τὸσον δηλαδὴ, ὅσον χρειάζεται νὰ βυθισθῇ και δουτηχθῇ ἐντὸς αὐτοῦ μέχρι κεφαλῆς, και ὀλίγα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ἄνωθεν αὐτῆς, ὁ βαπτιζόμενος, διὰ νὰ τυπώσῃ ἐν ἑαυτῷ τὴν ταφήν τοῦ Χριστοῦ ταφέντος ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν γῆν.

Τὶ ἐκώλυε τὸν Χριστὸν και τοὺς θεοὺς Εὐαγγελιστάς Του νὰ προσθέσωσι παραπλεύρως εἰς τὸ «Βαπτίζοντες» και «ὁ βαπτισθεῖς» και τὸ ραντίζοντες και ὁ ραντισθεῖς μὲ ὀλίγας σταγόνας ὕδατος ριπτομένας διὰ ψήκτρας ἐκ χοιρίων τριχῶν ἐπὶ τοῦ ἀνακροτάφου; Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Παπικοὶ και οἱ ἐξ αὐτῶν προελθόντες Προτεστάνται νομίζουσιν ἑαυτοὺς σοφωτέρους και τῶν Εὐαγγελιστῶν και αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ· συμπεραίνω δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ παραλλήλου. Διότι ἐνῷ ὁ Χριστὸς εἶπεν, ὅτι: «Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται» (Ἰωάν. ΙΕ' 26), αὐτοὶ διορθοῦντες και τὸν Χριστὸν, λέγουσιν «ὁ παρὰ τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύεται», τὸ ὅποιον και κυρίως ἐστᾶθῃ ἡ ἀφορμὴ τῆς θλιβεράς διαιρέσεως τῶν Χριστιανῶν συνεχιζομένης ἐπὶ χίλια ἤδη ἔτη.

Και διὰ νὰ ἐπανελάβωμεν, και νὰ τελειώσωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ Βαπτίσματος: πόσαι λίτραι νεροῦ χρειάζονται διὰ τὸ βάπτισμα τῶν χριστιανῶν, ὅσαι χρειάζονται διὰ νὰ βυθισθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ὁ βαπτιζόμενος· τοῦτο δὲ θὰ καγώνισῃ αὐτὸς ὁ βαπτίζων, ὅστις ἐὰν δὲν πράξῃ οὕτω, βαπτισθῆσεται ἀσφαλῶς και αὐτὸς τῷ τελευταίῳ διὰ τοῦ πυρὸς βαπτίσματι (βλέπ. Λόγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸ Βάπτισμα, Πατρολογ. Μηνίου Τόμ. 37 σελ. 360)· βαπτισθῆσονται δὲ ἐν αὐτῷ και οἱ ὑπ' αὐτοῦ βαπτισθέντες και γενόμενοι «υἱοὶ γεέννης διπλότεροι αὐτοῦ» (Ματθ. ΚΓ' 15), ὡς «μη γεννηθέντες δι' ὕδατος και Πνεύματος» (Ἰωάν. Γ' 5).

Ὅμως, ἀγαπητὲ κ. Γεώργιε, αὐτὰ ὅλα συμβαίνουν εἰς τοὺς Προτεστάντας θεωρήσαντας ὡς αὐτάρκη πηγὴν

τοῦ θεοῦ λόγου μόνην τὴν Ἁγίαν Γραφήν, και ταύτην ἐρμηνευομένην ὑφ' ἐκάστου κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ· ἀπορρίψαντες δὲ τὴν ἰσόκυρον τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ Ἱερὰν Παράδοσιν, ἡ ὁποία εἶναι ὁ ἀλάθητος συμπληρωτὴς και ἐρμηνευτὴς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, και ἡ δευτέρα πηγὴ τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν: Δηλαδὴ ὁ ὁμοφώνως και ἐπισήμως ὑπὸ τῆς μῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων ἀναπτυχθεῖς, διατυπωθεῖς, κανονισθεῖς και ὀρισθεῖς θεῖος λόγος. Καὶ ἀπέρριψαν ταύτην χωρὶς νὰ σκεθῶσιν, ὅτι: ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς δημοσίου διδασκαλικοῦ βίου Αὐτοῦ, και μάλιστα τοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του και μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, καθ' ὃ «συναυλιζόμενος» τοῖς Ἁγίοις Μαθηταῖς Του «και λέγων τὰ περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. Κεφ. Α') δὲν εἶπε μόνον τὰ ὅσα ἐν τοῖς τέσσαρσιν ἱεροῖς Εὐαγγελίοις περιέχονται· οὐδὲ οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι Του περιερχόμενοι ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν τὴν οἰκουμένην και κηρύσσοντες τὸ Εὐαγγέλιον, ἐδίδαξαν μόνον ὅσα ἡ Βίβλος τῶν Πράξεων αὐτῶν περιέχει, και ὅσα αἱ 14 Ἐπιστολαὶ τοῦ μεγάλου Παύλου, και αἱ ἐπτὰ Καθολικαὶ περιέχουσιν. Ἀλλὰ και ὁ Χριστὸς και οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν πολὺ περισσώτερα τῶν ὧν περιέχονται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις και ταῖς Ἀποστολικαῖς Πράξεσι και Ἐπιστολαῖς· και ταῦτα διαδιδόμενα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα πιστῶν, παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων. Καὶ ταῦτα εἶναι ἡ Παράδοσις, τὴν ὁποίαν διακρατεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ συνεχίζουσα τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην—κατὰ τὴν μαρτυρίαν και πολλῶν Προτεστάντων Θεολόγων—και τὴν ὁποίαν ἀπέρριψαν οἱ Διαμαρτυρόμενοι πολεμοῦντες ὠρισμένας καταχρήσεις τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τῶν Παπῶν· πράξαντες δηλαδὴ ὅτι ἐπραξεν ὁ ἐπιχειρήσας νὰ ἐξαγάγῃ τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, και ἐξορρύξας αὐτὸν τὸν ὀφθαλμόν.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Κήρυγμα τῆς «Παναγίας Ὁδηγήτριας»

Ἡ Ὁργάνωσις κυριῶν και δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» διοργανῶναι ἐκάστην Τρίτην και ὡραν ὅταν ἐσπερινὴν πνευματικὰς συγκεντρώσεις τῶν μελῶν της, καθ' ὅς θὰ γίνονται και ὁμιλίαι.

Δύνανται νὰ προσέρχονται εἰς αὐτὰς κυραὶ και δεσποινίδες.

Ἐαυθῆχον παντὸς Χριστιανοῦ

Ἐνας ἐκ τῶν εὐλαβῶν ἱερέων μας, ὁ αἰδεσιμώτατος π. Νικόλαος Καφετάνης, εἶναι ἀπὸ ἐτῶν ἀσθενὴς ἀπὸ ἀσθένειαν ἀπαιτοῦσαν πολυδάπανον θεραπείαν και πανάκριβα φάρμακα. Ὅλοι θὰ πρέπει νὰ σταθῶμε κοντὰ στὸν ἀσθενὴ ἑφημέριον. Ἡ Δίσις του: Χρυσόστομον Σμύρνης 44 Κορυδαλλός.

Ἡ νέα λατρεία

Εἶναι πλέον κοινὸν μυστικόν, ὅτι ὅχι μόνον ἡ νεολαία, ἀλλὰ και ἄρκετοι μεσήλικες ἔχον ὑποστῇ ὁμαδικὸν παραλήρημα. Ἀφορμὴ τὸ... ποδόσφαιρον! Ὅσακις ἐπικινεῖται ποδοσφαιρικαὶ συναντήσεις πρὸ 4 ἢ 5 ὥρων τὰ γήπεδα εἶναι ὑπερπλήρη! Εἰς δὲ τὰ μέσα συγκοινωνίας και λοιποὺς δημοσίους χώρους ἡ συζήτησις περὶ τῶν ζητημάτων ποδοσφαίρου προσλαμβάνει τὰς διαστάσεις σφοδρᾶς ἀντιδικίας. Ἐὰν τώρα προσθέσετε εἰς αὐτὰ και τὸν ὅχι τὸσον εὐθὺν παράγοντα ΠΡΟ—ΠΟ, θὰ ἔχετε πλήρη τὴν εἰκόνα μιᾶς ἀσχημίας, ἡ ὁποία πρὸ πολλοῦ ἔχει διαφύγει τὰ ὅρια τοῦ φιλάθλου πνεύματος. Εἶναι και αὐτὸ μία ἐνδειξις τῆς ἀπουσίας τοῦ πνεύματος τῆς συμμετρίας και τῆς εὐπρεποῦς σοβαρότητος ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πολιτισμοῦ μας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΦΛΥΑΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ἔγκριτον ἡμερίδα «*Προσφυγικὸς Κόσμος*» καὶ εἰς τρεῖς κατὰ σειράν συνεχείας (ἀριθ. 1535, 1537 καὶ 1538 τοῦ 1960) ὁ συνεργάτης αὐτῆς κ. Ἰωάν. Ἀβραμάντης δημοσιεύει ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «*Παλαιοημερολογίται καὶ Ζηλωταί*». Τὸ ἄρθρον αὐτὸ χαρακτηρίζει ἄμετρος φλυαρία, ἑλλειψίς πάσης ἐνότητος, (ὥστε νὰ διερωτᾶται κανεὶς τί θέλει νὰ πῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος) καὶ—ἐπόμενον εἶναι—ἀντίφασις.

Ἐνῶ π.χ. δέχεται τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τὴν ἀρνεῖται ἁμέσως στὴν ἴδια παράγραφον, διὰ νὰ διατυπώσῃ «*δημοκρατικὴ!! καὶ φιλελευθέρων θεωρία!!*». (Μπράβο του!). Ἰδοὺ ἐπὶ λέξει τί λέγει «*στὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς ἐλευθερίας, ποὺ τοὺς παρέχει τὸ Σύνταγμα, ἀντιτίθεται ἢ υποχρεώσας τῶν*» νὰ σέβωνται καὶ νὰ υποτάσσωνται ὡς μειοψηφία στὴ θέλησιν τῆς πλειοψηφίας καὶ τὴν ἐπιταγὴ τῆς Πολιτείας». Ἀλλὰ, κ. Ἀβραμάντη, ποτέ τὸ περιεχόμενον τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, περὶ ἧς τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας, δὲν ἀποτελεῖ ἀντικείμενον πολιτειακῆς ἐπιταγῆς, οὔτε ἀπαιτήσιν τῆς πλειοψηφίας!

Καὶ ὁ σοφὸς συντάκτης μετὰ τὸν σαναφασισμὸν τοῦ αὐτοῦ, ποὺ ὀφείλεται σὲ στοιχειώδη ἄγνοίαν τῶν νομικῶν ἐννοιῶν, προχωρεῖ καὶ εἰς ἐτέρους ἄθλους! Προσπαθεῖ διὰ τῆς γνωστῆς μεθόδου τῆς ἀποκολλήσεως περικοπῶν ἀπὸ κείμενα (πρᾶγμα ποὺ καταστρέφει ὡς γνωστὸν τὸ νόημα ἐνὸς κειμένου) νὰ προσάψῃ μορφὴν κατὰ τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου Χρυσοστόμου. Ἄς γνωρίζῃ ὅμως ὁ συντακτικὸς τοῦ «*Προσφυγικοῦ Κόσμου*», ὅτι ὁ αἰμνήστος Φλωρίνης εἶναι φυσιογνομία ὁλκῆς, ὥστε νὰ συνιστᾷ αὐθάδειαν ἢ ἀπόπειρα σχολιασμοῦ γραπτῶν κρίσεων του, ὅταν μάλιστα ὁ ἴδιος εἶναι πλέον νεκρὸς, διὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐπικριτὴν του.

Ἄς μὴ... μονομαχεῖ λοιπὸν μὲ τοὺς νεκροὺς ὁ κ. Ἰ. Ἀβραμάντης.

Ἐάν δὲ θέλῃ νὰ μάθῃ, ὥς ἔχει ὑπ' ὄψιν του, ὅτι τὸ Παλαιοημερολογιτικὸν κίνημα εἶναι ἄμυνα τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἐπιταγὴν καὶ καθήκον καὶ αὐτὸ τὸ ὁμολογοῦν ὅσοι γνωρίζουν τὴν σχέσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὴν Ἱστορίαν καὶ εἰδικώτερον τὴν Ἐθνικὴν ἡμῶν Ἱστορίαν.

Ὁ συντάκτης κ. Ἰ. Ἀβραμάντης ἀποτολμᾷ μετὰ τὰς νομικὰς του κρίσεις καὶ κρίσεις ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ βίου. Νὰ τοῦ συστήσουμε τὴν σοφὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἑλληνος καλλιτέχνου πρὸς τσαγκάρην «*φίλε, μὴ ὑπὲρ τὸ ὑπόδημα*»; Δὲν διαθέτουμε χρόνον! Τὸ προχειρότερον πρᾶγμα εἶναι νὰ κάνῃς τὸν δάσκαλον καὶ νὰ ἀποφαίνεσαι ἐπὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν κατέχεις. Πόσον δίκαιον εἶχε ὁ Σωκράτης, ὅταν ἤλεγχε τοὺς πλανώδεις αὐτοὺς σοφοὺς, χαρακτηρίζων ὡς πρόπετειαν τὸ «οἶσθαι εἰδέναι ἃ μὴ εἶδον».

Ἐν ἐπιλόγῳ ὑπενθυμίζομεν εἰς τὸν κ. Ἰ. Ἀβραμάντην, ὅτι χωρὶς νὰ ἀρνούμεθα τὴν ἀρχὴν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐπεκτεινομένης πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαρτήτως τῶν οἰωνδήποτε διαφορῶν, καταδικάζομεν μετ' ἀγανακτήσεως πᾶσαν προσπάθειαν νοθεύσεως τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδόξου ἢ παρόρασιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων. Τώρα ἐάν θέλῃ ὁ ἴδιος νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ Βουδιστὴς καὶ Προτεστάντης καὶ Παπικὸς δὲν τοῦ τὸ ἀπαγορεύει κανεὶς. Ἐκεῖνος διατὶ στενοχωρεῖται μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διατηρήσωμεν ὅ,τι πορελάβομεν ἀπὸ τοὺς πατέρας μας;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΠΟΤΑΜΙΑ—Θάσου.—Σεπτέμβριος 1960.

Ὑστερα ἀπὸ δύο μῆνας ἤξιώθη νὰ λειτουργηθῇ τὴν Κυριακὴν 29 Αὐγούστου ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Παραρτήματος οἱ «*Ἅγιοι Ἀνάργυροι*» ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Μιχ. Ν. Σαββοπούλου κηρύξαντος καὶ τὸν Θεῖον Λόγον. Εἰς τὸ τέλος ἐτελέσθησαν τὰ Ἱερὰ Μνημόσυνα τῶν Βασιλείου Ν. Κανάργια καὶ Δημητρίου Τοπῆ.

Ἐπίσης ἐβαπτίσθησαν ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τὰ τέκνα τῶν μελῶν μας 1) Μιχ. Α. Βακρατοῦ, 2) Γεωργίου Βερζαμάνη καὶ 3) Γ. Πασχάλη, ἀναδεχθέντα ὑπὸ τῶν ἀναδόχων τῶν Ἐλ. Ἀθ. Σινάδη, Ἰωάννου Βερζαμάνη καὶ Ἀναστ. Δ. Τσουλκάνη καὶ ὀνομασθέντα Δημήτριος, Ἐλένη καὶ Κυριάκος. Κατὰ δὲ τὸ τοπικὸν ὥρασιον ἔδιμον κάθε νεοφώτιστον βρέφος βασταζόμενον ἐν ἀγκάλαις ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου του ἐν πομπῇ καὶ ψαλμωδίαις μετεφέρετο εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων του, ἀκολουθούντων τῶν προσκεκλημένων μὲ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν.

ΔΡΑΜΑ.—Σεπτέμβριος 1960.

Κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Γεννεθλίων τῆς Θεοτόκου ἐγένετο Ἱερὸν Τρισάγιον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πενταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας Μητροπολίτου Κυροῦ Χρυσοστόμου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἐν συνεχείᾳ ὁμιλήσας ὁ λειτουργὸς Ἱερεὺς Αἰδεσιμώτατος πατὴρ Μιχαὴλ κατασπυγκινήσας τὸ Ἐκκλησίασμα συστήσας εἰς αὐτὸ ὅτι, ὅπως ὁ ἅγιος ἐκλιπὼν Ποιμενάρχης μας μὲ διωγμοὺς καὶ ἐξορίας μέχρι θανάτου παρέμεινε στήλος ἀκλόνητος ἐν τῇ Πατρίδι Ὁρθοδοξίᾳ, τοιοῦτοτρόπως νὰ πράξωμεν καὶ ὅλοι μας διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας ἀφ' ἐνὸς καὶ διὰ τὴν διαιώνισιν τῆς Ὁρθοδόξιας ἀφ' ἑτέρου.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

«*Οἱ νεώτεροι μάρτυρες τοῦ γένους. Ὁ ἐθνομάρτυς Γερμανὸς ὁ Ἐλευθερουπόλεως*».

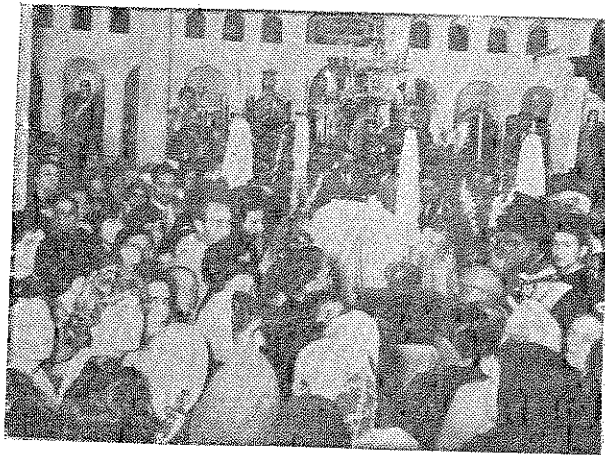
(Γεωργίου Ψωμᾶ Δικηγόρου)

Μίαν μαρτυρικὴν φυσιογνωμίαν παρουσιάζει διὰ τοῦ κομποῦ βιβλίου του ὁ κ. Γ. Ψωμᾶς, ἄγνωστον εἰς τὸν εὐρύτερον Ἑλλησίνον. Ἐναν ἀκόμη ἡρωικὸν ὀπλίτην τῆς ἱερᾶς φάλαγγος τῶν κληρικῶν, ποὺ ἀπηγχοῖσθησαν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. Ὁδὸμα τῆς Βουλγαρικῆς θρησκείας, ἀμύντωρ τῶν δικαιῶν τοῦ ἔθνους, γόνος τῆς κατὰ Χάλκην περιστέμνου Θεολογικῆς Σχολῆς ὁ μάρτυς Ἱεράρχης προσεπεκύρωσε διὰ τοῦ αἱματός του τὸ ἱερὸν συμβόλαιον μεταξὺ πατρίδος καὶ ἐκκλησίας.

Ἡ παινὸς ἀνήκει εἰς τὸν κ. Ψωμᾶν, διότι προβάλλει εἰς τὸ ὀπτικὸν πεδίων τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως ἕναν μάρτυρα κληρικόν, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε.

Τὸ βιβλίον τιμώμενον δρχ. 5 πρέπει νὰ γίνῃ κτῆμα ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Μνημόσυνον ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ πῶν ὁσίων τοῦ αἱμνή-
στου Ποιμενάρχου μας. Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοι-
μήσεως Πειραιῶς.

Τὸ πνεῦμα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου

Λόγοι καὶ παρελάσεις εἶναι αἱ ἐκδηλώσεις ἐορ-
τασμοῦ διὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου. Ὑπεράνω ὅμως τῶν
ἐκδηλώσεων αὐτῶν δεσπόζει τὸ πνεῦμα, πρὸς ἐνσαρκίαν
ἢ ἡμερομηνία αὐτῇ. Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ εἶναι ἡ ἀντί-
στασις κατὰ τῆς ὕλικης βίας καὶ ἡ ἐκλογή τῆς θυσίας
ἡμετέρας καὶ ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Λαοῦ. Καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἔχει ἀναγράψει
πολλὰς τοιαύτας σελίδας, διότι ἔμαθε νὰ ζῇ ἐλεύθερος
καὶ νὰ μὴ ἀνέχεται οὐδὲν ἐξαγρκασμὸν.

Ἄς συλλάβωμεν λοιπὸν τὸ πνεῦμα αὐτὸ καὶ ἃς τὸ
ἐμπνεύσωμεν εἰς τὴν νέαν γενεάν. Εἶναι τὸ εὐγενέστερον
μνημόσυνον διὰ τοὺς νεκροὺς ἡρώας τῆς πατρίδος.

Δὲν λησιμονοῦμεν

Αἰσθανόμεθα βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς ἐκλε-
κτοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν κόσμου, οἵ-
τινες συμπαρίστανται εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Ἰδιαι-
τέρως σημειοῦμεν τοὺς ἀξιολύτους κ.κ. Φράγκον καὶ
Δ. Βραυτοπούλου, διότι εὐηρεστήθησαν νὰ τιμῇσωσιν διὰ
τῆς παρουσίας των τὴν ἐπιμνημόσυνον σὺναξιν διὰ τὸν
ἀείμνηστον ἡμῶν ποιμενάρχη, εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν
«Τριῶν Ἱεραρχῶν».

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ

Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα ὁ ἐν Ἀμερικῇ διαμένων
Μοναχὸς Γεώργιος, ἐχειροτονήθη εἰς Διάκονον μετω-
νομασθεὶς Ἀνδρόνικος. Ἡ χειροτονία ἐγένετο ὑπὸ
τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου. Ὁ νεο-
χειροτονηθεὶς ὑπετάχθη εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον
Ἀρχιμανδρίτην κ. Πέτρον Ἀστυφίδην τῆς ἡμετέρας
Ἐκκλησίας ἐφημέριον τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἱεροῦ Ναοῦ
Ἁγίας Μαρκέλλης.

Εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀνδρόνικον εὐχόμεθα πνευ-
ματικὴν πρόδον καὶ καλὴν ἐκκλησιαστικὴν σταδιο-
δρομίαν.

Εἰς Κόρινθον

Ὁ ἐκλεκτὸς καὶ εὐσεβεὴς ἀδελφὸς κ. Μιχόπουλος,
ἐν Κορίνθῳ προσέφερε εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν Ναὸν του,
τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.
Εἰς αὐτὸν μετέβη ὁ π. Μερκούριος καὶ ἐλειτούργησε
ὡσαύτως μετέβη καὶ ὁ κ. Γ. Κόττης, πρόεδρος τῆς
Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ἡ δὲ ὁ Ναὸς λειτουργεῖ τακτικῶς καὶ ἐ-
ξυπηρετεῖ τοὺς Κορινθίους. Συγχαίρομεν θερμῶς τὸν
κ. Μιχόπουλον καὶ εὐχόμεθα τὰ βέλτιστα καὶ σωτήρια.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἀποστέλλοντες τὴν ἐν δραχμῶν 30
συνδρομὴν Σας πρὸς τὸ περιοδικὸν «**Η
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**», δεῖκναι τῆς
ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐνισχύετε ἡθικῶς
καὶ οἰκονομικῶς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα!

Μὲ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους μὴ λησιμονήση-
τε τὴν συνδρομὴν Σας.

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ΤΟΙΧΟΥ 1961

Μὲ πλουσίαν καὶ πρωτότυπον ὕλην κυ-
κλοφοροῦν καὶ ἐφέτος οἱ ἡμεροδεῖκται τοί-
χου, συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιωτά-
του Μοναχοῦ κ. Ἀντωνίου Μουστάκα,
Ἀγιορείτου.

Ἡ διάθεσις θὰ γίνῃ κατὰ παραγγελίαν.

Παρακαλοῦμεν δηλώσατε ποσότητα.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ὀφείλοντες
ἡμεροδεῖκται περυσινούς ἢ καὶ παλαιότε-
ρους, ὅπως σπεύσωσιν καὶ ἐξοφλήσωσιν
αὐτοὺς, ἵνα οὕτως βοηθήσωσιν οἰκονομι-
κῶς εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν νέων ἡμερο-
δεικτῶν!

Οἱ πάντες πρέπει νὰ ἀποκτήσωσι τὸν ἐξαι-
ρετικὸν **ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΝ ΤΟΙΧΟΥ 1961**

Τὸ σημαντικώτερο γεγονός τοῦ 1960

“ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ,” (ΦΩΤΙΟΥ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ)

Ὁ λογοτέχνης καὶ ἀγιογράφος κ. Φώτ. Κόν-
τογλου, γνωστὸς ἀπ' τὴν προσήλωσίν του στὴν πα-
ράδοσι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πρωτότυπον τρόπο
ἐργασίας, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν ρέκτη τῶν καλ-
λιτεχνικῶν ἐκδόσεων κ. Ἀλ. Παπαδημητρίου,
ἔφεραν εἰς φῶς τὸ μεγαλοπρεπέστερον ἔργο τῆς
ἐποχῆς μας. Ἀναφέρεται εἰς τὴν βυζαντινὴν εἰ-
κονογραφία καὶ διαίρεται σὲ δύο τόμους. Στὸν
Α' δίδονται κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίες γιὰ τὴν
ὀρθόδοξον ζωγραφικὴν στὸ Β' προβάλλονται τὰ
κυριώτερα θέματα τῆς εἰκονογραφίας. Τὸ ὅλο
ἔργο, δίτομο, πλουτίζεται μὲ πολυάριθμους πί-
νακες βυζαντινῆς θεματογραφίας. Ὅτι καὶ νὰ
γραφῇ εἶναι λίγο γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου. Δὲν
θα ἦταν ὑπερβολὴ νὰ χαρακτηρισθῇ ἄθλος ἡ ἐρ-
γασία αὐτὴ καὶ νὰ σφίχτοιν θερμὰ τὰ χέρια τῶν
πρωτεργατῶν κ.κ. Φ. Κόντογλου καὶ Ἀλ. Πα-
παδημητρίου, διότι προσέφεραν στὸν ὅλον τῆς
ὀρθοδόξου πνευματικότητος συμπεπικνωμένο τὸν
θησαυρὸ τῆς Ὀρθοδόξου Βυζαντινῆς Ζωγραφι-
κῆς, ὡς θεωρίας καὶ πράξεως.